

Chtěli bychom být jako řeka položená před vaše oči, a pak kusem lesa, zvláště temným, a hájovnou, o jejímž teple sníte, jdouce podle v zimě. Říkáte: Jak dnes planou hvězdy! A jindy ponoření jsou v sebe a v druhou sdílnou duši, tedy v jeden potůček dvou pramenů, jež se spojily u stonku traviny, jak modravé v noci, rcete: Toť má hvězdička a ta bledá je tvoje.

Ale nemyslete si o nás, že jsme přišli zničit prudký záblesk vašeho citu, abychom řekli: Jak je to málo! Naopak: není snad více. Což neskládáme světa ze stisku ruky a hrozivě pozdvižené pěsti?

Stavíte most. Čerpadla se řídí vašimi nárazy. Pilř bude tak hluboko, jak budete chtít. Přejdou po něm vojáci a zahrčí baterie děl. Vlák přejede a divák si utrhne mřížovím mostních zábradlí kytičku dojmů z cestičky a vrboví. Vy však dokonce tkáte šaty. Ty však snad vyšíváš ornament ze samého zlata? A ty řídíš rychlovlak, aby člověk byl zanesen na planinu velmi vysokou a neznámou.

Ale co by bylo, kdybys nebyl. Neoblékl bys šatu, ale ani tvé bílé prsty by neukončily ni ornamentu, ni krajkoví. Pak by zajisté nebyli ani ptáci, ani boháči, kteří cizopasí v zahradě lidí.

Neboť jen my vše můžeme. Kdyby byly zázraky, říkáme. Ale sami je uskutečňujeme a prožíváme. Uvrhnout do propasti tvé nepřátele je pro nás dílem několika krátkých ročních

období. Poznali jsme, že žít nad strojem je sice dobré a rozumné, ale ne nejkrásnější. Stroje nevidají batolící se děcek a postavíš-li most, neuvidíš ještě pagódy ani plantáže, ani hady na černých vodách. Liány visí kdesi ze stromů a na ostrovech v moři vyměňují přece obyvatelé cizí pleti perly — a orchideje v našich sklenicích vadnou.

Svět. — Jak je krásně dobýván pro člověka!

Člověka jsme přišli vtělit v četných obměnách ve svá dnes ještě malá díla. Nepřišli jsme trhat tkaniva mezi věcmi světa. Spíše odkrýt a vyslovit neviditelné a naplnit zákon. Říkáte: Dej mi vázu, neboť mi připomíná jeden pokoj. A jindy: Tehdy jsem běsnil, uzavřen jsa těžkými dveřmi vězení, když bylo léto. Byl bych vraždil.

Jak lze cítit jinak? Zpracovávájíc myšlenky v obrazy, věty, rýmy, zvuky, barvy, světla a stíny, energii, jež se dědí z generace na generaci, zpracovávájíc svá náhlá vzepnutí, stavíme zápasíce. Jak chceme být prostí a jak chceme, abyste nám do slova a do posledního stínu malých obrázků rozuměli.